

vt hæc vocent in dubium. Manifesta ἀπόδειξις est,
cum non iustificemur coram Deo ex lege, sed ex pro
missione, q̄ necesse sit fidei tribuere iustificationem.
Quid potest contra hanc ἀπόδειξιν opponi, nisi to
tum Euangelium, totum Christum abolere quis vo
let. Gloria Christi fit illustrior, cum docemus eo vti
mediatore, ac propiciatore. Piæ conscientiæ vident
in hac doctrina vberrimam consolationem sibi pro
poni, q̄ videlicet credere ac certo statuere debent, q̄
propter Christum habeant placatum patrem, non
propter nostras iusticias, & q̄ Christus adiuuet tamē
vt facere etiam legem possimus. Hæc tanta bona eri
piunt Ecclesiæ aduersarij nostri, cum damnant, cum
delere conantur doctrinam de Iusticia fidei. Vide
rint igitur omnes bonæ mentes, ne consentiant im
pijs consilijs aduersariorum, In doctrina aduersa
riorum de iustificatione, non fit mentio Christi, quo
modo ipsum debeamus opponere iræ Dei, quasi ve
ro nos possimus iram Dei dilectione vincere, aut di
ligere Deum iratum possimus. Ad hæc conscientiæ
relinquuntur incertæ. Si enim ideo sentire debent
se habere Deum placatum, quia diligunt, quia legem
faciunt, Semper dubitare necesse est, vtrum habe
mus Deum placatum, quia dilectionem illam aut nō
sentiunt, vt fatentur aduersarij, aut certe sentiunt val
de exiguam esse, & multo sæpius sentiunt se irasci iu
dicio Dei, qui humanam naturam multis terribilibus
malis opprimit, ærumnis huius vitæ, terroribus eter
næ iræ &c. Quando igitur acquiescet, quando erit
pacata conscientia? Quando diliget Deum in hac
dubitatione, in his terroribus? Quid est aliud hæc
doctrina legis, nisi doctrina desperationis. Ac pro
deat

T deat